G A L E R I A

Arsenał



RADYKALNE RODZICIELSTWO

17.11.2023—21.01.2024

РАДИКАЛЬНЕ БАТЬКІВСТВО

Художниці / художники / мистецькі колективи:
Памела Божек, DIS/ORDER, Моніка Дрожинська, Ельжбета Яблонська, Леся Хоменко, Бартломєй Кєлбовіч, Цецилія Малік, MATERNAL FANTASIES, Бара Шимкова, Ясміна Вуйчик

Кураторка: Еліза Урванович-Роєцька
Графічна айдентика: Томек Павлучук

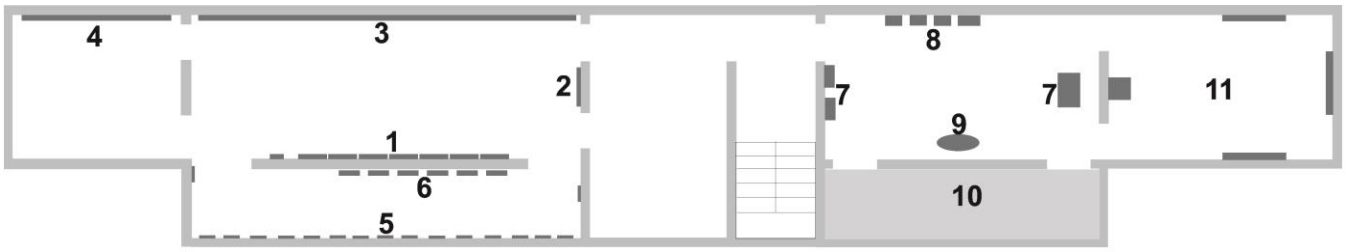
Виставка піднімає питання батьківства, як процесу, що підпадає під економіку турботи та соціальної щедрості.

Ми живемо у переломні часи. У швидко мінливій реальності, за якою не встигають структурні та системні рішення, у пошуках історій про те як «організувати» або «зламати» майбутнє, перед лицем війни, кліматичних, епідемічних, геополітичних, гуманітарних та міграційних криз. Через неефективність та почасти репресивність інституцій, дуже часто лише від залученості, відкритості та креативності батьків залежить теперішнє та майбутнє благополуччя Дітей. Саме щоденні, систематичні (індивідуальні та колективні), часто експериментальні, піонерські, емпатійні батьківські практики, мають потенціал для випрацювання нових моделей, рішень, уявлень, що сприяють не тільки емоційно-інтелектуальному, соціально-фізичному, але й етичному розвитку Дитини. Епіцентром цих практик є Дитина, яка розглядається як суб’єкт, активно мислячий(а) , той/та, що відчуває, діючий(а) співгромадянин(співгромадянка) світу життя. Однак, не менш важливою в цих практиках, є турбота про власне благополуччя.

Представлені роботи аналізують феномен батьківства з перспективи індивідуальної та соціальної, іноді змішуючи ці поняття і показуючи їх взаємопроникнення (адже культурні уявлення чи моделі або переробляються, або перехрещуються з нашим досвідом, почуттями, повсякденним життям).

Батьківство розглядатиметься тут і як емоції, і як стиль мислення, і як практики повсякденного життя, орієнтовані на "тут і тепер", а також на близьке чи далеке майбутнє.

Еліза Урванович-Роєцька



7.

Памела Божек
***Весь Той Блиск*, 2017**
скульптура, змінні розміри,
фотографія 40.8 × 28.5 см (фото Івона Демко)

Памела Божек, Ігнацій Божек
***Весь Той Блиск II*, 2019**
скульптура, змінні розміри,
фотографія 40.8 × 28.5 см (фото Алісія Козак)

Фотографії та скульптури, що їх супроводжують, є документацією процесу роботи з досвідом інвалідності в публічному просторі.

Версія золота – це погляд людини, що піклується. Відчайдушна стратегія естетизації – позолочення післяопераційних гіпсових пов'язок – виявилася ефективною для захисту від масових проявів співчуття, здивування та цікавості, які не давали можливості навіть на мить втекти від болю та дискомфорту.

Версія блакитна – це історія про інклюзію та спільноту. Рішення зробити фотографію після чергової операції приймалося не лише разом з дитиною, а й з усвідомленням її наслідків, цілей. Ми працювали разом над створенням скульптури, тобто над навмисним перетворенням пам'ятної гіпсової пов'язки, що належить Ігнацію, на витвір мистецтва.

І так само, як штучна позолота – перформування багатства, що контрастує з висловом "бідна дитина" – доповнюється на фотографії золотою ковдрою швидкої допомоги під назвою "рятувальна ковдра", так і блакитні австрійські ортопедичні бинти доповнюються блакитною сумкою Фракта. Сумка від IKEA – це предмет-дім, що невпинно супроводжує нас. Егалітарний, єдиний продукт, доступний усім жителям світу: "Ти тут умістиш!". Фракта наповнена мріями, насолодами та труднощами. Тягар, захований всередині неї, завжди однаковий ззовні, - це історія про дім або його відсутність, про переїзди, блукання. Її блакить є домінуючим кольором документації таборів, створених людьми, що втікали від війни, диких кочівників і неба.

Памела Божек — художниця та активістка, займається питаннями опіки та громадською діяльністю, а також освітою та взаємодією задля солідарності, доступності та рівності. Під керівництвом професорки Івони Демко та професора Кшиштофа Водічко написала докторську дисертацію "З землі польської до Польщі", присвячену постартистичним стратегіям у дусі мистецтва турботи та побудові стосунків з людьми з досвідом міграції та біженства. Мама Ігнація, який пише про себе так:

Мене звати **Ігнацій Косма Божек**, але я волію, щоб до мене зверталися Ігнацій. Моя мама — Памела Божек, народила мене в Кракові в 2014 році. Я живу в селі Рогале та у Варшаві, де ходжу до школи та на футбольні тренування до мого улюбленого клубу, який називається AKS ZŁY.

9.
DIS/ORDER
***Прозоре існування радикальної істоти на шляху до цілісності* 2023**
об'єкт, газета з сімейними інтерв'ю та фотографіями

Я хочу, щоб цей твір був щирою правдивою самовикритою розповіддю, що зображує реальні докази мого способу життя, моїх почуттів і способу мислення, моїх повсякденних і політичних поглядів.

Як практикуюча мати і радикальна феміністка, я бачу свій інтерес у питанні рольового конфлікту, який характеризує материнство і батьківство в цілому. Цей конфлікт здебільшого присутній, незалежно від того, помічено його чи ні. Це більш очевидно у материнстві, однак це також сильно впливає на батьків.

Я вважаю цю дезінтеграцію свідченням травми. Слід розщепленої особистості, перерваної матерії репродуктивної людини – він бере початок і відтворює травму на всіх рівнях від генераційних і трансгенераційних до глибоко інтимного. Батьківський досвід є звичним, повсякденним, конвенційним і водночас завжди революційним на особистому рівні. Це може навчити цілісності або зруйнувати. Репродуктивні практики є особливим місцем нашого потенціалу до емансипації - як людства так і кожної окремої істоти, дитини чи батьків.

Прозоре кімоно зроблено за винаходом мого сина - "Кімоно з тисячею кишень". Яків розробив його кілька років тому як подарунок нашій дорогій подрузі та співзасновниці фешн бренду DIS/ORDER. Пальто демонструє характерну рису DIS/ORDER: велика і практична кишеня, яку в нашій родині називають «маминою сумкою» і використовується для того, щоб носити в ній буквально все – від пляшки просекко до маленької дитини! Пальто наповнене різними речами, що їх знайдено в кількох моїх сумочках і кишенях.

DIS/ORDER — український колектив з Києва. Любов Малікова разом з Максом Побережським керують спільною арт-групою та студією експериментального дизайну, володіють і керують незалежним модним брендом. З нами також співпрацює велика кількість інших учасників.

Люба та її двоє дітей втекли від російських терористичних дій на своїй батьківщині, і після року вигнання вони вирішили повернутися додому і залишитися в Україні.

DIS/ORDER DIS/ORDER працює над мультидисциплінарними проектами, ситуаціями, інсталяціями, графікою та веареблс (річ, яку можна носити), залучаючи теми мутації, релігії, соціальних трансформацій та технологій. Брали участь в ініціативі ДЕНЕДЕ, платформі ІЗОЛЯЦІЯ та проекті СВІТЛОГРАД на Донбасі, виставлялися у VCRC (Київ), Мистецькому Арсеналі (Київ). Є фіналістами міжнародного конкурсу молодих художників UK/Raine 2015 року від Saatchi Gallery, Лондон; фіналістами та переможцями конкурсу молодих українських художників МУХИ 2010 та 2011 років; потрапили до спеціальних відборів для талановитих дизайнерів на двох найбільших міжнародних професійних виставках - Bijorhca та Tendence. Люба та Макс також створили відгалуження DIS/ORDER - Квір-капелу.

Протягом останніх 7 років DIS/ORDER функціонує як таємничий незалежний модний бренд і має приховане політичне послання у своїй структурі, намагаючись подолати деякі капіталістичні стандарти індустрії, маючи деякі цікаві результати в дослідженні та просуванні галузі вперед. Ми є інноваційними та першими місцевими розробниками та виробниками масок для обличчя. Наша команда виготовила та поставила тисячі фірмових "усміхнених" масок для обличчя, які зараз добре відомі серед українських рейверів та в усьому світі.

4.

Тимон Слапак (текст/начитка), Моніка Дрожинська (вишивка),
Ян Мошуманський (анімація)
***ОКрушинка*, 2021, animacja, 1’24”**

2.

Тимон Слапак (текст), Моніка Дрожинська (вишивка)
***ОКрушинка*, 2021, вишивка, 100 × 110 см**

Твір супроводжується есеєм Ґжеґожа Стемпняка "ОКрушинка 2021, або дорослішання навпаки"
Твір та есей були створені в рамках Року Лема у Кракові, 2021
Проєкт співфінансований містом Краків
Організатор: Бюро Виставок / Польська фундація сучасного мистецтва

Тимек (тоді йому було одинадцять) написав розповідь про ОКрушинку як домашнє завдання з польської мови. Він попросив перевірити орфографічні помилки, а я запитала, чи можу я вишити цей текст як сімейну пам'ятку. Час був складний, пандемічний, а ОКрушинка була дуже зворушливою. Виникла ідея розмістити вишиту історію в місті на рекламних стовпах. Для легкого доступу було створено анімацію, яку можна було зісканувати і переглянути або прослухати. Мені вдалося вмовити сина - заплативши за роботу - начитати ОКрушинку для анімації. Він це зробив, заявивши, що йде з мистецтва. (Ми зробили кілька спільних робіт і брали участь у виставках у варшавській "Захенті", в галереї "Лабіринт" в Любліні та BWA в Ольштині). Зараз Тимек займається спортом..

Моніка Дрожинська (1979) - докторка мистецтва, візуальна художниця, вишивальниця, активістка. Однією з перших почала використовувати вишивку в сучасному мистецтві та текстиль в публічному просторі. Співпрацювала з музеєм POLIN, Національною галереєю мистецтв Захента, Музеєм сучасного мистецтва у Варшаві, Mumok у Відні, Музеєм Людвіга в Будапешті, Bozar у Брюсселі. Її роботи знаходяться в колекціях: Бункера Мистецтва у Кракові, Національного музею у Кракові, Музею сучасного мистецтва MOCAK у Кракові, Національного музею у Києві, Lentos в Лінці.

Тимон Слапак (2010) - учень сьомого класу початкової школи. Спортсмен. Син Моніки Дрожинської.

3.

Ельжбета Яблонська у співпраці з Антонієм Маєвським та Станіславом Котвіцьким
рисунок, колаж, туш на стіні, 2023
(на основі малюнків з сімейного архіву художниці, 1997-2023)

Я збираю дрібнички, фрагменти реальності, рисунки, листи та листівки, які протягом багатьох років отримую від своїх синів. Запозичую, переробляю, оновлюю та публікую. Цього разу з величезного архіву я відбираю близько 500 рисунків, які ми з синами перетворюємо в один великоформатний, цілісний настінний рисунок. На час тривання виставки, ми робимо доступними записи з наших блокнотів, нотатників та внутрішньої сімейної кореспонденції.

Діти - це сила!

Ельжбета Яблоньська — візуальна художниця, яка іронізує над соціальними ролями, що приписуються людині, та механізмами функціонування мистецьких інституцій, рефлексуючи над соціальним залученням у сферу мистецтва. Серед її досягнень - довгострокова діяльність, заснована на співпраці з інституціями культури та громадськістю, проекти, що активізують різні спільноти, а також кураторські проекти.

Її роботи часто відносять до феміністичного або постфеміністичного мистецтва. Переважно створює інсталяції, фотографії, перформанси та просторово-часові акції. Вона розглядає твір мистецтва як релятивний (відносний) об'єкт, значення і смисл якого можуть змінюватися і обговорюватися. Її теперішня увага зосереджена на мистецьких жестах, які заохочують до дії, до будування тимчасової спільноти, створення поля взаємної комунікації та порозуміння — таким чином відмовляючись від виробництва матерії, а іноді, також, і від власного авторства.

Мати Антонія і Сташка.

6.
Леся Хоменко
***After the End (Після Кінця)*, 2015**
серія акварелей у рамах під молочним склом, 43 × 53 × 6 см

Це серія акварелей під молочним склом, яке розмиває і затушовує зображення. Я показала своє мирне життя в Києві під час війни, що спалахнула на сході України та в Криму. Я зобразила мою доньку, яка спить і грається; мого чоловіка, який займається домашніми справами, нічого особливого не відбувається. Хоча "Після Кінця" означає "після кінця війни", воно також нагадує про втрату нашого тихого, невидимого раю - і про те, що ми залишаємо своє попереднє життя позаду. Для мене ця робота виявилася документом того часу.

Жест розмивання зображення шляхом розміщення акварелі під молочним склом є відповіддю на неможливість передати суб'єктивний досвід (наприклад, повсякденного життя під час війни). У порівнянні з драматичними зображеннями смерті та руйнувань, монотонна повсякденність є непопулярною темою. Медіа прагнуть створити візуальні та смислові кліше, розповідаючи про території, охоплені військовими конфліктами. І все ж у такі часи банальна та нудна буденність стає найзаповітнішою. Культура пропонує небагато інструментів, корисних у створенні образів безподієвого повсякденного життя. У літературі та кіно "спокійне життя" починається після закінчення історії, так би мовити, після кінця. Все буденне витісняється за рамки наративу. У роботі "Після Кінця" я використовую раму і скло для роздумів про свою особисту "тиху буденність", перетворюючи раму – необхідний декоративний елемент – на смислоутворюючий механізм.

Леся Хоменко (1980, Київ) - мультидисциплінарна художниця, яка переосмислює роль живопису - деконструює наративні образи та трансформує картини в об'єкти, інсталяції, перформанси чи відео. Її інтерес полягає у виявленні інструментів візуальної маніпуляції в контексті творення історії та міфів. Закінчила Національну академію образотворчого мистецтва і архітектури в Києві (2004). Членкиня групи Р.Е.П. з 2004 року. Співзасновниця (2008) кураторського об'єднання ХУДРАДА — самоосвітньої спільноти, заснованої на міждисциплінарній співпраці. Ініціаторка та програмна директорка навчальної програми "Сучасне мистецтво" в Київській академії медіа-мистецтв. Її роботи були представлені в рамках численних виставок: у Львівському муніципальному центрі сучасного мистецтва, 2021 (персональна); PinchukArtCentre, Київ, 2018 (персональна); MNAC, Бухарест, 2016;

Музеї сучасного мистецтва Kiasma, Гельсінкі, 2015; Центрі сучасного мистецтва Замок Уяздовський, Варшава, 2014; The Future Generation Art Prize@Venice2013; Київській бієнале 2012 (основний проект); Національному художньому музеї України, 2012; Мистецькому Арсеналі, Київ, 2011 (персональна виставка); Kalmar Konstmuseum, Швеція, 2011; Fridman Gallery, Нью-Йорк, 2022; MUMOK Відень, 2009; Національна галерея мистецтв Захента, Варшава, 2008; De Appel, Амстердам, 2008; Український павільйон на Венеційській бієнале, 2007 (у співпраці з Марком Тітчнером); Kunsthalle Відень, 2006. Фіналістка Премії Пінчука у 2009, 2011 та 2013 роках; фіналістка Премії Казимира Малевича у 2016 році, Київ. Живе в Нью-Йорку зі своєю дочкою.

5.

Бартломєй Кєлбовіч
***Дитина*, 2019, туш на папері, 29,5 × 21 см**
***Реєстр вагітностей*, 2023 р., рисунок на папері, акварель, 29,5 × 21 см**
***Дитина художника*, 2023, рисунок на папері, акварель, 29,5 × 21 см**
***Uber Kids*, 2023, мурал, розмір змінний**
***Про батьківство*, 2023 р., рисунок на папері, акварель, 29,5 × 42 см**
***Прокинувся*, 2023, мурал, розмір змінний**
***Зміна підгузків (за Леонардо)*, 2023 р., мурал, розмір змінний**
***Засинання*, 2023 р., рисунок на папері, акварель, 29,5 × 21 см**
***Очі батьків*, 2023 р., мурал, розмір змінний**
***Хюго*, 2023, гуаш на папері, 29,5 × 42 см**
***Батько і син*, 2023 р., рисунок на папері, акварель, 42 × 29,5 см**
***Батьки працюючі*, 2023 р., акварель на папері, 42 × 29,5 см**
***Кліматична криза*, 2023, мурал, розмір змінний**
***Зміна підгузків, зміна влади*, 2023 р., мурал, розмір змінний**
***Завтра*, 2023, акварель на папері, 42 × 29,5 см**
***Статистика*, 2023 р., мурал, змінний розмір**
***Кімната з видом на війну*, 2023, акварель на папері, 42 × 29,5 см**
***Діти на кордоні*, 2023, мурал, змінні розміри**

Ми живемо в країні, яка не поважає жінок і не піклується про них, де ми не почуваємося в безпеці. Це була наша перша думка після того, як ми дізналися, що Лівія вагітна.
Як щодо реєстрації вагітності, абортів, як щодо охорони здоров'я, чи можемо ми довіряти лікарям, які діють "по совісті"?

Дата народження сина припала на річницю війни в Україні. Під час акції під російським посольством я час від часу поглядав на телефон, щоб перевірити, чи не почалися пологи. Якраз напередодні пологів вийшла нова покращена версія чату GPT, і почалася дискусія про те, чи загрожує нам вимирання від штучного інтелекту.

Під час однієї з наших перших прогулянок з сином ми натрапили на марш на захист імені Івана Павла II - моторошну процесію, яку очолював Збігнєв Зьобро. Хюго вперше перевернувся з спини на живіт під час маршу 4 червня, на який ми йшли з Лівією (мамою Хюго), роздавати плакати. Перша посмішка - протест "Жодної більше!". Перший зуб - візовий скандал. Перший крок - якраз перед виборами. Коли Хюго навчився говорити "до побачення", по радіо на задньому плані йшов репортаж про загиблих у Газі.

У своїх роботах я коментую поточні події, і вони проникають у сімейне життя. Зараз мої рисунки швидші і більш лаконічні, бо маю мало часу на роботу. Іноді, коли син засинає в парку, я малюю на айфоні: чим простіше, тим краще, тим сильніше послання.

Ми з Лівією обоє займаємося мистецтвом і однаково доглядаємо за дитиною.

Рисунки, що представлені на виставці - це серія дуже особистих робіт про мої стосунки з сином, спостереження за тим, як він розвивається, а також мої занепокоєння щодо світу, в якому він житиме в часи зміни клімату, геополітичної невизначеності та технологічного розвитку. Перші рисунки були зроблені ще до народження, вони говорять про тривогу, пов'язану з реєстрацією вагітності, про очікування; це спроба уявити, як виглядатиме Хюго. Роботи, намальовані одразу після народження, коментують те, як змінилося наше життя: безсонні ночі, величезні завдання, намагання поєднати роботу та участь у соціальних протестах з турботою про сина. Як батька, мене особливо турбує становище дітей, що склалося в результаті різних конфліктів по всьому світу: війна в Україні, зіткнення в Секторі Газа, гуманітарна криза на польсько-білоруському кордоні. Саме про це мої останні роботи.

Бартломєй Кєлбовіч — візуальний художник. Закінчив факультет живопису Академії образотворчих мистецтв у Варшаві. Створює картини, рисунки, відео, мурали та інсталяції. Він спостерігає за повсякденним життям, яке регулярно коментує у своїх рисувальних щоденниках та мистецькій діяльності. Його останні роботи стосуються захисту демократії в Польщі (акція "Прозорі свободи"), кризи Католицької церкви (акція "Намальований Папа"), війни в Україні (акції "Зроби то сам #Лерой" та "Розтоптати путіна"), кризи біженців на польсько-білоруському кордоні (акція "Долоні під будинком Ярослава Качинського"), та захисту галереї "Захента" у Варшаві (акція "Зайняті"). Співпрацює з хореографом Лівією Барґєль. Малює для тижневика "Політика".

Основні персональні виставки: "Намальований Папа" (Галерея Маршалковська 18, Варшава, 2023), "Сублімація" (Галерея Біла, Люблін, 2020), "Я вже деякий час живу в чиємусь сні" (Галерея Контраст, Варшава, 2018) та "Щоденник будівництва" (Центр сучасного мистецтва Замок Уяздовський, Варшава, 2014).

Великі групові виставки: "Увічнення" (Центр польської скульптури, Ороньско, 2023), "Сезон у пеклі" (Галерея BWA Bielska, Бельсько-Бяла, 2022), "Ніколи не будеш йти сама" (Галерея Лабіринт, Люблін, 2021), "Магічний ревізіонізм" (Галерея Пропаганди, Варшава, 2020), "Ми - люди" (Галерея "Лабіринт", Люблін, 2020), "Пограниччя" (Трієнале малюнка, Сучасний музей, Вроцлав, 2019), "Літо" (Галерея Роберто Поло, Брюссель, 2015).

8.

Цецилія Малік

***Польська Мати на лісоповалі,* вулиця Содова, Краків, 2017, лайтбокс, 28 × 20 см, фото П. Дзюрдзя**

***Польська Мати на лісоповалі,* вулиця Кобєжинська, Краків, 2017, лайтбокс, 28 × 20 см, фото П. Дзюрдзя**

***Польська Мати на лісоповалі*, вулиця Окуліцкєго, Краків, 2017, лайтбокс, 28 × 20 см, фото П. Дзюрдзя**

***Польські Матері на лісоповалі*, Парк Лотнікув, Краків, 2017, лайтбокс, 47 × 33 см,фото Т. Вєх**

Польські Матері на лісоповалі (Matki Polki na Wyrębie) - це неформальний громадський рух, що виник як реакція на масову вирубку дерев у Польщі внаслідок лібералізації законодавства, так званого лекс Шишка [дозвіл приватним особам вирубувати дерева].

Акцію розпочала Цецилія Малік своїм протестом, під час якого вона протягом місяця годувала грудьми свого шестимісячного сина Ігнація на місцях вирубки дерев в Кракові. Вона розмістила фотографії свого перформансу на Facebook, маючи намір показати масштаб масового знищення дерев. До неї приєдналися інші матері, а Анна Граєвська стала співорганізаторкою акції. Перший груповий перформанс відбувся 3 березня 2017 року в Кракові. Фотографія перформансу, облетіла інтернет, польські та європейські ЗМІ, стала ілюстрацією до "лекс Шишка" і спричинила подібні протести в інших містах. Мами з маленькими дітьми вийшли на місця вирубки лісу по всій Польщі, щоб задокументувати масштаби знищення дерев і домогтися негайної відміни нововведень та відставки міністра навколишнього середовища Яна Шишка. Звернення та фотографію з перформансу-протесту " Польські Матері на лісоповалі " передали Президенту Анджею Дуді та Прем'єр-міністерці Беаті Шидло. Третю фотографію та звіт про знищення польської природи, підготовлений провідними польськими екологічними організаціями, представництво Польських Матерів на лісоповалі передало Папі Франциску, посилаючись на його енцикліку Laudato si. Поїздка до Риму стала кульмінацією місячної краудфандингової кампанії. Протестне паломництво мало на меті попросити Папу втрутитися, оскільки міністра екології та його антиекологічну політику підтримувала Польська католицька церква і католицькі ЗМІ. Акцію годування дітей як перформанс продовжили кліматичні активісти у перформансі Годування надії в Бельгії з ініціативи художниці Марії Люції Круз Корреа.

Художня концепція акції: Цецилія Малік
Фотодокументація перформансів Цецилії Малік: Пьотр Дзюрдзя
Фотодокументація групового перформансу в Кракові 3.03.2017: Томаш Вєх
Фотодокументація акції в Римі: Томаш Віх
Співорганізація, редагування звіту про стан польської природи, переданого Папі Франциску: Анна Граєвська
Логотип акції: Войтек Квєцєнь-Яніковський

Мами та діти, які брали участь в акції походу до Папи Франциска:
Анна Граєвська та Ружа Вєх-Граєвська, Агата Баргель та Косма Дзєжак,
Аґнєшка Мілогродзька та Лев Чупринський, Дарія Ґосек-Попіолек та Ружа Попіолек

Цецилія Малік — артистка, візуальна художниця та екологічна активістка. Вона поєднує мистецтво та активізм, турбуючись про значення і ефект своїх дій. Разом з експертками і експертами з різних сфер організовує протести, що мають форму хепенінгів та мистецтва в публічному просторі, перетворюючи складну мову фахівців-екологів на мову мистецтва.

Засновниця та керівниця колективу "Сестри річки", в якому вона сама є річкою Бялка. Авторка візуальної частини хепенінгів Сестер річок, а також документального фільму про колектив. Вона задумала і організувала перший протест на захист річки, "Коси Бялки", разом з галереєю Бункер Мистецтва у 2013 році. Річки стали її любов'ю та пристрастю. Вона є членом Коаліції "Врятуймо річки" з моменту її заснування.

Авторка багатьох мистецьких проектів, серед яких найважливіші: "365 дерев" "6 річок". Співтворчиня "Модрашек Колектив" на захист краківського Закрувка від забудови, та циклічної події на Віслі " Критична Водна Маса ". Співзасновниця асоціації ЦСМ Вєвюрка. У 2017 році ініціювала акцію " Польські Матері на лісоповалі " проти "лекс Шишка".

Лауреатка багатьох нагород, в тому числі Людина польської екології в 2017 році та премії імені Катажини Кобро 2019.

Мама Антка, Уршулки та Ігнація.

11.
MATERNAL FANTASIES (МАТЕРИНСЬКІ ФАНТАЗІЇ)
***Перша вечеря*, 2023, фотографія, 100 × 150 см**
***Чумацький Шлях*, 2023, фотографія, 100 × 150 см**
***Трав'яна Мадонна і Зелені Доміники*, 2023, фотографія, 100 × 150 см**

Фотографії супроводжуються текстами учасниць MATERNAL FANTASIES

Три представлені фотографії є частиною більшої роботи, яку MATERNAL FANTASIES виконує з 2018 року під час самоорганізованих мистецьких резиденцій, так званих "Landpartie". "Landpartie" - це старомодне німецьке слово, що означає поїздку в сільську місцевість. Фотографії були створені навесні 2023 року під час "Landpartie #3" у Haus des Wandels, місці культурного виробництва в Бранденбурзі, Німеччина. Колектив розробив набір самонакладених правил для постановки, співавторства та (спів)режисури відеосцен як живих картин та фотографій, зроблених одночасно. Їхній ігровий спосіб роботи, в якому беруть участь діти колективу, базується на принципі ротації членів команди у всіх обов'язках, пов'язаних з мистецьким виробництвом, включаючи роботу по догляду - наприклад, ротація в ролях кухаря, режисера, виконавця, працівника по догляду за дітьми, сценариста, прибиральника або оператора. Цей спонтанний і прагматичний процес враховує різні можливості та здібності людей на різних етапах життя і материнства і дає фантастичну видимість багатогранного і різноманітного досвіду, пов'язаного з цим. Отримані у співавторстві поліфонічні роботи висвітлюють, а не приховують недосконалості, вади, розмаїття особистих зусиль і мотивацій, суперечливих думок та інтерпретацій.

У цьому контексті дві маски тварин (восьминіг і ворон) самоіронічно кидають виклик однобічним і стереотипним поглядам на матерів як на "святих" або "жахливих", наприклад, як це виражено в терміні "Rabenmutter" ("Rabenmutter" - німецька лайка на позначення поганої матері, тієї, яка нехтує своїми дітьми через професійну діяльність).

У своїй масштабній фотографії ***Перша вечеря*** (2023) учасниці колективу MATERNAL FANTASIES відтворюють відому релігійну фреску "Таємна вечеря" (Леонардо да Вінчі, 1494-1498) з феміністичної, колективної та нерелігійної перспективи. За допомогою масок і ролей, які вони беруть на себе в "Першій вечері", MATERNAL FANTASIES висловлюють своє неприйняття ідеалізованої та ексклюзивної ролі матері, уособленої у святій Мадонні з немовлям (і концепції непорочного зачаття) в християнській, патріархальній міфології.

Чумацький Шлях (2023) відсилає до картини Якопа Тінторетто "Походження Чумацького Шляху" (бл. 1575-1580), на якій зображено момент, коли грецька богиня Гера відштовхує від своїх грудей маленького Геракла [якого Зевс обманом приклав до її грудей, поки вона спала, щоб наділити сина безсмертям — примітка редактора]. Цитуючи Мікалу Хільдіг Даль, учасницю MATERNAL FANTASIES: "У своїй реконструкції я зосереджуюсь на тому, як у момент напруги і відторгнення створюється Чумацький Шлях, з надлишку молока, що все ще витікає з грудей богині: Відлучення від грудей як акт творення нашої галактики".

Трав'яна Мадонна і Зелені Доміники (2023) посилається як на сучасну роботу Майсіри Леан, учасниці MATERNAL FANTASIES, так і на живопис Караваджо "Мадóнна із чóтками " (1607). Таким чином, фотографія актуалізує індивідуальний артистичний образ у напрямку художниці-матері і переосмислює культовий портрет Мадонни. Справжня влада тут надається об'єднаному колективному тілу.

MATERNAL FANSTASIES
***Любов і праця. Близькість та ізоляція. Турбота і виживання*, 2020**
перформанс між матерями та дітьми в умовах карантину
відео онлайн перформансу, HD, 22'50", звук

Переклад Польською і Англійською мовами доступний на виставці

Хто про кого піклується і які наслідки? Феміністичний арт-колектив MATERNAL FANTASIES дозволяє глядачам зазирнути в їхні домівки, де мистецьке виробництво існує поряд із домашніми справами та доглядом за дітьми. Предмети побуту стають іграшками. Кухні стають декораціями. Робота по догляду та вихованню дітей історично відзначалася гендерною нерівністю, але сучасні умови соціального дистанціювання ще більше посилили цю несправедливість. В цьому контексті ціллю перформансу стає зрозуміти "материнство" не як фізичну та фіксовану категорію чи ідентичність, а як присвячений час, увага, піклування, захист та порушення психічного стану.

MATERNAL FANTASIES — міждисциплінарна група міжнародних художниць і культурних продюсерок, що базується в Берліні. Вони формують дискурс про материнство через колективні мистецькі процеси, водночас підвищуючи видимість сучасних феміністичних позицій, щодо теми материнства в мистецтві. Від написання автобіографічних відповідей на класичні феміністичні тексти до створення перформансів з використанням дитячих ігор — їхня мистецька практика фокусується на інклюзивних спільното-оріентованих експериментах як альтернативі традиційним структурам мистецького виробництва. Їх стратегія, що поєднує теорію і практику, трансформує дослідження материнства, доглядової праці та репрезентації в мистецтві в поле для імерсивних моделей критики.

MATERNAL FANTASIES це **Айно Ель Солх, Ханне Клаас, Ізабелл Шпенглер, Лена Чен, Магдалена Калленбергер, Майсіра Леан, Мікала Хільдіг Даль.**

MATERNAL FANTASIES є лауреатками премії Artist Advancement Award 2019/20 від Arthur Boskamp-Stiftung та авторками книги "Re-Assembling Motherhood(s) - On Radical Care and Collective Art as Feminist Practices", виданої onomatopee, 2020.

10.

Барбора Шимкова
Гном і художниця, 2022, аудіо, 18'

Переклад Польською, Українською і Англійською мовами доступний на виставці

Казка Бари Шимкової розповідає історію художниці, яка також є матір'ю-одиначкою. Вона є продовженням довготривалого інтересу Шимкової до батьків-одинаків, які намагаються вижити в умовах вкрай недофінансованого світу мистецтва - і, ширше, в суспільстві, яке систематично недооцінює важливість піклування про дітей. Чи мають право батьки-одинаки професійно присвячувати себе мистецтву, вимагаючи при цьому гідних умов життя? Чи їм краще змиритися, відмовитися від амбіцій мистецької самореалізації і прийняти те, що пропонує суспільство: виживати в нескінченній невизначеності, а не жити; змінювати свої інтереси залежно від економічних прогнозів; відмовитися від будь-яких інших амбіцій, окрім як платити за житло, годувати сім'ю, утримувати оселю в чистоті, а дітей - у гарному стані? Термін "мати-одиначка" викликає в гіршому випадку презирство, а в кращому - співчуття. А що, як не кожна мати-одиначка мріє знайти нового тата для своєї дитини? Чи не кожна мати, незалежно від того, перебуває вона у стосунках чи ні, має право на свободу? Казка досліджує мистецтво, виховання, стосунки та невдачі.

Художниця розглядає роль держави та її інституцій, таких як суди, дошкільні заклади, органи соціального захисту, отримання будь-якої підтримки від яких супроводжується завжди додатковою роботою: бігати по справах, стояти в чергах, заповнювати форми. Тут виникає наступне питання: чи заслуговують ці інституції на довіру? Чи допоможе нашій героїні якесь надприродне одкровення? Чи примирення з реальністю та її віднайдена рішучість будуть найбільшим дотиком магії, на який вона може розраховувати?

Англійська версія:
озвучила Ребекка Ріснесс
звукове оформлення: Моніка Ригалова
переклад: Лівія Томечкова
записано на студії Mr. Wombat

Ця робота була створена в рамках Biennale Matter of Art 2022

Польська версія:
озвучив Патрік Ольджеєвський
переклад з Англійської: Александра Собчак
редагування тексту: Ева Боровська
записано на студії EsDwa

Барбора Шимкова (нар. 1989) - художниця з Праги, нині аспірантка факультету образотворчого мистецтва Академії мистецтв у Празі, яка намагається покращити умови праці та навчання членів академічної спільноти, які також є батьками. У своїх дослідженнях вона зосереджується на питаннях трудової, гендерної та економічної нерівності, а також на позиції опікунів у мистецькому виробництві.

Закінчила факультет образотворчого мистецтва (Студія Інтермедіа) Технологічного університету Брно. Її дипломна робота (2019) мала на меті об'єднати студентів-художників з метою покращити їхнє економічне становище та становище в інституції. У 2018 році представила свій короткометражний фільм, що описує умови празької житлової політики, на IDFF Ji.hlava.

Учасниця програм резиденцій у Норвегії, Росії та Словаччині. Виступає за скорочення робочого дня та підвищення заробітної плати.

Учасниця колективу дозвілля Lilky_60200.

1.
Ясміна Вуйчик
серія Маніфест емпатичної освіти III, 2017-2023
рисунки, туш на папері, змінні розміри

Маніфест емпатичної освіти III - це серія рисунків, зібраних у вигляді схем і діаграм, яку я розробляла і розширювала протягом останніх п'яти років. У ній я збираю і ділюся досвідом зіткнення з формальною освітою як системою пригнічення і форматування. Я намагаюся шукати в ній щілини свободи, яка не є ані явною, ані очевидною. Це процес розпізнавання і спостереження за системою освіти, як через неї, я мислю і дію (як мати, вихователька, освітянка). Серія - це запис того, як я звертаюся до своїх дітей і слухаю їх як мати, а також як вихователька дошкільних і шкільних закладів, активна працівниця центрів опіки та культурних установ, ініціаторка і засновниця "Дитячої газети", режисерка, яка знімає фільми за участю дітей. У своїх малюнках я фіксую процес відмови від дорослості як категорії влади і всезнання на користь дорослості, яка є уважним супроводом і слідуванням за дитиною (з рамками безпеки і відповідальності за весь процес).

Я написала Маніфест емпатичної освіти на стику досвідів багаторічної роботи зі спільнотою колишніх працівників тракторного заводу "Урсус" та роботи з дитячими спільнотами. Я помітила багато подібностей, перебуваючи в тісному взаємозв'язку та супроводжуючи ці групи. Маніфест - це також запис моїх власних спостережень, роздумів, досвіду мами і вихователькі, яка намагається працювати з дітьми в емпатичній уважності. Це також погляд на себе як на дорослу людину, з ментальними кальками з формальної системи освіти.

Ясміна Вуйчик
***Накба 2023*, 2023**
рисунки, туш на папері, розміри змінні

Робота була створена безпосередньо перед відкриттям виставки як особистий голос солідарності та співчуття до родин, що гинуть у палестинському секторі Газа.

Ясміна Вуйчик — візуальна художниця, освітянка, режисерка, авторка партисипативних соціально-мистецьких акцій, зосереджених на слуханні. Працює над включенням та наданням суб'єктності спільнотам, позбавленим видимості та можливості самовираження.

Співредакторка книги "Мистецтво з громадою" (2018), заснованої на її найвідомішому проекті - довготривалій співпраці з спільнотою колишніх робітників і службовців фабрики "Урсус". Результатом цієї співпраці став також відзначений нагородами повнометражний документальний фільм, створений під її керівництвом, під назвою "Симфонія фабрики "Урсус" (2018).

З 2012 року займається емпатичною освітою, розробляючи оригінальні практики для розвитку дитячого художнього самовираження. Вона надає дітям свободу дій та суб'єктність, ставлячись до них як до співтворців і запрошуючи до діалогу. Наразі Вуйчик зосереджується переважно на низових освітніх практиках, надаючи дітям право голосу, результатом чого стане її новий фільм за мотивами роману Януша Корчака Король Матвій Перший. Вона, разом з дітьми, керує "Газета Діти" (з редакціями у Варшаві, Білостоці, Хорощі, Шудзялові, Кринках, Гданську та Любліні), а, також, разом з дітьми курує мистецькі виставки (наприклад, "Галерея - це курник, художники - кури, а мистецтво – це курячі яйця", галерея Arsenał у Білостоці, 2023).

Медіапартнери:

Партнер:

Галерея Арсенал у Білостоці, вул. А. Міцкевича, 2, 15-222, Білосток
телефон +48 857420353, mail@galeria-arsenal.pl, galeria-arsenal.pl
міська культурна установа

Запрошуємо від вівторку до неділі в годинах 10–18. Останній вхід на виставки в 17.30
Звичайний квиток: 8 злотих, пільговий квиток: 4 злотих. По четвергах вхід безкоштовний
Галерея приймає Карту багатодітної сім'ї, Білостоцьку карту багатодітної сім'ї та Карту активного пенсіонера 60+
Детальний прайс-лист з переліком знижок доступний за посиланням: https://galeria-arsenal.pl/dla-zwiedzajacychh